

zadrževal, nobena roka se ga ni oklenila toplo, iskreno in prijateljsko. Nikogar ni bilo, ki bi ga s svojo ljubeznijo opomnil, naj se spominja njega in z njim rodne zemlje in svojega doma. — —

Eden bi menda bil, ki bi ga umeval. Takoj na dan po dohodu ga je obiskal, obiskal ga je tudi danes — za slovo. A govoril je le z njegovim duhom — stoječ dolgo časa ob njegovem z zimzelenom obrastlem grobu.

je spoznal iz besed drugih, posebno iz besed mojstra in učenika.

Bil je mož s čutečo dušo in z mehkim srcem, polnim ljubezni do Boga, do bližnjega in do umetnosti. Bil je plemenit mož, iz njegovih oči sta odsevala milina in sočutje —; celo veliko in blago njegovo srce je gledalo iz njegovih oči.

Srce tega moža bi mu danes ne bilo tuje, ono bi ga najbrže umevalo. A sedaj je

DESETNICA.

FR. DOBNIKAR.

To je bil župnik, ki mu je bil pokazal pot v življenje: že leto nato je umrl, še v mladih letih . . .

Na njegov grob je prišel s počutki tako svečanimi, kakor bi šel v svetišče. In dolgo je s sklonjeno glavo ter potopljen v misli in spomine stal ob gomili. S hvaležnostjo in ljubeznijo se je spominjal srca, ki je našlo tukaj tihi mir. Poklical ga je iz groba — in svečenik je vstal ter stal pred njim, kakor ga je videl nekdaj Jakob sam in kakor ga

legel, da se od truda in dela in bolesti in prevar spočije v nezdravnem spanju . . .

In tako ga tudi ta sedaj ne umeva, tudi s tem sta si odtujena in tujca: živi in mrtvi so si vedno in vsi tujci, in bodisi da so si v življenju bili še tako bližnji, ljubi in dragi . . .

Tako mu je vse odtujeno in tuje . . .

* * *

Tuja mu je tudi mati, in on se čuti nji odtujenega.